

„Защо и аз за любовь негова
 „Сотворихъ ви жаль и скорь такова.
 „Но подобре творца да послъшамъ,
 „И на спса своего послѣдвамъ,
 „Неже що вы родителей своихъ,
 „Свпръжницы, и прочихъ любезныхъ.
 „И вкръвамъ, колко вы ѿскорбихъ
 „И сердца ви со жалость исполнихъ,
 „Толко выше мзда ще да имате
 „Въ воздаѣнїи, и млтъ прїимите.“
 Това всичко пощо ѣ исписалъ,
 На млтва къ Бгъ ѣ припадалъ.
 И до конца теплѡ се молеше,
 И часъ смѣртный со радость чекаше.
 Во единъ день Папа Иннокентїй,
 Който беше Архїепкпъ римскїй,
 Литургию стѣю слъжеше,
 Царь Онорїй и той предстоаше,
 И прочїи пѣрвыхъ Советникѡвъ,
 Все оу цркви стыхъ Аплѡвъ.
 Пощо слъжеъ Бгъ совершиха,
 Съ жертвенника чѣдный гласъ слышаха,
 Кой дѣмаше: „Владе праведнїи,
 „Оутрждѣни и ѡвременѣнїи,
 „И азъ да вы въ цртво оупокѡмъ,
 „За страданїѡ возмѣздїе стѡримъ.“